

Enskild motion

Motion till riksdagen 2017/18:3500

av Anders Åkesson och Per Åsling (båda C)

Lantmäteriet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att införa möjligheten för privata entreprenörer att utföra vissa lantmäteriuppgifter och om att främja och underlätta för inrättandet av fler kommunala lantmäterimyndigheter och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Lantmäteriet är den myndighet som kartlägger Sverige och registrerar och säkrar ägandet av alla fastigheter samt hanterar deras gränser. Utöver den centrala statliga myndigheten finns det kommunala lantmäterimyndigheter i 39 av Sveriges kommuner.

Behovet av lantmäteritjänster finns i hela landet, även utanför tätbefolkade kommuner. Mängden invånare är inte det enda som dimensionerar behovet av lantmäteritjänster. Det finns en mängd verksamheter på svensk landsbygd som är under stor utveckling och förändring. Tidigare nedläggningar av lokala lantmäterikontor samt det ringa antalet kommunala lantmäterimyndigheter i landet, företrädesvis förekommande i residensstäder, innebär en försämring för medborgare och företag genom större avstånd, längre handläggningstider och ett direkt hot mot samt hinder för näringslivets utveckling.

Vi uppmärksammas på att Lantmäteriet har orimligt långa handläggningstider för vissa ärenden och därtill höga avgifter. Det är uppenbart att myndigheten behöver reformeras. Detta kan från regeringens sida ske utan utredning genom två huvudsakliga processer. För det första kan myndigheten få direktiv av regeringen som möjliggör för privata aktörer att utträtta vissa av myndighetens uppgifter. Lantmäteriet ska ägna sig åt myndighetsutövning som granskning och kvalitetssäkring, men det är möjligt att släppa in externa aktörer till att sköta till exempel förrättningsförslag och mätningar ute i fält.

För det andra kan regeringen se över regelverken som möjliggör kommunala lantmäterimyndigheter. De kommunala lantmäterimyndigheterna fyller en viktig funktion. De ansvarar för lantmåteriförrättningar och bildande av samfällighetsföreningar inom den egna kommunen. Detta innebär att de handlägger

ärenden om till exempel fastighetsbildning, fastighetsbestämning, särskild gränsutmärkning och fastighetsregistrering. Det kan inte vara annat än positivt om fler kommuner har möjlighet att bli lantmäterimyndigheter. Förutom att kommunen själv ska ha en önskan att bli lantmäterimyndighet är det avgörande att tröskeln för att bli det är så låg som möjligt.

I dag saknas ett tydligt regelverk som styr hur ansöknings- och beviljandeprocessen är organiserad. Den information Lantmäteriet delgett indikerar att det är svårt för en kommun att i förväg veta hur ansökan ska formuleras.

I lagen från 1995 fanns inte några förbehåll om storlek. Lantmäteriutredningen från 2003 slår däremot fast att personalstyrkan i snitt bör vara nio årsarbetare och som minst fem. Just personalstyrkans storlek har i tidigare beslut varit ett skäl för Lantmäteriet att neka beviljande. Det synes således som att lagar, föreskrifter och andra styrande handlingar till fullo saknas för att styra ansöknings- och beviljandeprocessen. Regeringen fattar beslut om kommunalt lantmäteri, men Lantmäteriet får yttra sig.

Sammanfattningsvis kan konstateras att behovet av lantmäteritjänster finns även utanför tätbefolkade kommuner. Utöver ovan angivna skäl tillkommer behov av en omfattande förämningsstjänst i samband med att de sedan 70-talet vilande vägsamfälligheter, där primärkommunen övertagit förvaltandet av vägsamfälligheten, nu måste återuppstå inom en femårsperiod för att statsbidraget till den samfällighet som förvaltar den enskilda vägen skall kunna bestå.

Mot bakgrund av det ovan anförda hemställs om att riksdagen beslutar ge regeringen till känna det rimliga i att införa möjligheten för privata entreprenörer att utföra vissa uppgifter liksom att främja och underlätta för inrättandet av fler kommunala lantmäterimyndigheter.

Anders Åkesson (C)

Per Åsling (C)